

Druhá nedeľa cez rok B

14. január 24

Jn 1, 35 – 42

Milé sestry a bratia v Kristovi

Nielen v občianskom živote, ale aj v cirkvi dnes jestvujú rôzne napätia. Jedni sa pozerajú príliš dopredu, vidia záchranu v premene všetkého súčasného, iní zase naopak nástoja na zachovaní toho starého, pôvodného. K polarizácii názorov v spoločnosti i v cirkvi prispieva aj internet, kde sa každý pohybuje vo svojom vlastnom priestore a tak nám Mr. Google automaticky prihráva to, čo chceme počuť a čo chceme čítať. Potom je už problém stretnúť sa s inými naozaj a keď aj k stretnutiu príde, často sa zvrhne v akúsi duchovnú zákopovú vojnu.

Na začiatku roka nám dnešné evanjelium hovorí o stretnutí učeníkov s Ježišom. Bolo to skutočné stretnutie - malo silu premieňať životy. Učeníci sa opatrne pýtali Ježiša: Učiteľ, ukáž nám kde bývaš a On ich záujem opätuje pozvaním k sebe. Pri tomto stretnutí ich Ježiš jeho slová natoľko oslovil, že jeho reč sa pre nich stala novým svetlom. Takže Ondrej mohol nakoniec svojmu bratovi povedať: našli sme Mesiáša, Krista.

Ježiša učeníci zakúsili ako Krista, Mesiáša v stretnutí s ním. Aj my sme už pravdepodobne stretli Ježiša – najčastejšie tam, kde zachraňoval a ozdravoval náš život. Stretli sme Ho bytostne – priniesol novú nádej do nášho života, odpovedal na naše otázky, na naše očakávania. To prvotné stretnutie s ním sa pravdepodobne udialo cez druhého človeka. Cez takého, ktorý podobne ako apoštol Ondrej nám mohol na základe svojej vlastnej skúsenosti povedať: našiel som Mesiáša, našiel som Krista vo svojom živote. Ale potom sme sa aj my mohli stretnúť sa s ním osobne, cez udalosti svojho života. Paradoxne ho často stretáme práve tam, kde je najhoršie, keď nám On - napriek všetkému - dáva novú nádej.

Naše stretnutia s Ježišom by nás mali postupne pretvárať. Mali by nás premieňať natoľko, aby sme aj my raz vedeli povedať iným: našli sme Mesiáša, našli sme Krista. Mali by nás premieňať natoľko, aby aj stretnutia s nami mohli druhých ľudí obohacovať, otvárať im reč skutočného života. Jeden z českých básnikov (myslím, že to bol Jaromír Seifert) kedysi povedal, že ozajstné stretnutie sa nedá spraviť, nedá sa vyrobiť: to je zázrak – to robí Boh. A naozaj, tak to býva aj s nami. Pripraviť stretnutie vyžaduje niekedy aj materiálnu prípravu, pripraviť sa môžeme aj duchovne, môžeme hľadať témy, ktoré chceme pri stretnutí otvoriť. Témy, ktoré nás posunú v živote trochu ďalej, ako len pretriasanie noviniek a spoločenských klebiet. Stretnutie nás môže obohatiť vtedy, keď vieme do neho vpustiť aj niečo hlbšie, keď vieme do neho vpustiť aj ducha. Stretnutie je obohatením vtedy, keď naša reč vyrastá z ducha. To nevzniká ľahko. To sa ani nedá naučiť v nejakej škole.

Na to, aby sme to dokázali, musíme aj my prijímať do svojho života Ježiša Krista, nanovo ho počúvať. Počúvať ho nielen svojimi ušami, ale svojou bytostou. Počúvať podobne ako starozákonný Samuel, ktorý povedal: Hovor Pane, Tvoj sluha počúva. Dnes sa už príliš nemôžeme spoliehať na to, že niečo dosiahneme spoločne, bez vlastnej námahy, potrebná je osobná individuálna skúsenosť. Aj my sa máme učiť prijímať Krista do svojho života tak, ako nám to predviedla svätica modernej doby – sv. Terézia. Ona to robila s detskou dôverou v Ježiša. Ukázala nám všetkým, že napriek duchovnej temnote moderného sveta – keď vieme nájsť ozajstné duchovné poklady - tie nás môžu v živote viesť ďalej, a to aj v úplnej jednoduchosti. Na duchovné poklady, ktoré nám Ježiš Kristus dáva, netreba

nejaké zvláštne vzdelanie. Sv. Terézia nám naopak ukázala, že keď v istom ohľade nebudeme ako deti, keď nám bude chýbať evanjeliová jednoduchosť, naozaj v dnešnom modernom svete nebudeme môcť vojsť do božieho kráľovstva – tak ako nám to ostatne predpovedal aj sám Ježiš Kristus.

Ježiš nás pozýva k sebe. Aj nás pozýva svojim slovom, ktoré naše životy oživuje, ktoré nás otvára pre skutočný život. Tak, aby aj stretnutia s nami mohli byť pre druhých obohacujúce. Pretože aj naše konkrétne životy, ktoré sprostredkujú naše telá sú, sú tiež chrámom Ducha, ako nám dnes pripomenul apoštol Pavol.

Keď bude cez nás prítomný Ježiš, jeho slová, jeho oživujúci duch, potom aj my pri stretnutí s inými budeme môcť povedať, našli sme Mesiáša, Krista, Pánovho pomazaného. To je niečo, čo môže posunúť aj život okolo nás, nie odvolávanie sa stále na niečo nové, ani ľpenie na zachovaní toho starého.

Viliam Arbet